

tillægges den Paagjældende nogen overordentlig Uforsigtighed, at en Hund slipper ud ad Døren og strax faldes tilbage, og at den derfor skulde kunne affræves ham og slaas ihjel, forekommer mig at ville være en temmelig streng Bestemmelse. Med Hensyn til at det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde faae fat paa Hundene, skal jeg bemærke, at det behøves heller ikke; thi det er ingen Nødvendighed at fange dem, men de Paagjældende ere berettigede til at slaa dem ihjel, naar de gaa løse, og det vil i alt Fald være lettere end at fange dem. Mulktens kan naturligvis den Mand, der lader sin Hund løbe løs, selv om den ikke kan affræves ham eller slaas ihjel. Naar der har været Tale om, hvorvidt det vilde være rigtigt at udtage de Bestemmelser om Hundegalskab, der findes i Loven af 29de December 1857, og sammenarbejde dem med nærværende Forslag til en udtømmende Lov om den hele Materie, saa maa jeg tilstaa, at jeg i denne Henseende nærmest deler Opfattelse med dem, der have troet, at det allensfals er ufornødent af en bestaaende Lov at udtage en Række Bestemmelser og gjentage dem næsten ordret i en ny Lov, hvilket jo her vilde blive Tilfældet. Den eneste Forandring, der efter min Formening vilde være Spørgsmaal om, vilde være den, om man vilde rette Udtrykkene: „holdes bundne eller dræbes“ til, hvad der i Lovforslaget er valgt: „holdes indelukkede eller lænkede“; men igrøvrigt vilde ingen af Bestemmelserne i nogen væsentlig Grad kunne forandres. Jeg anser det nemlig for rigtigt og aldeles nødvendigt, at Overværgighederne, i Kjøbenhavn Politidirektøren, beholde deres Myndighed til at kunne uden Initiativ fra Indenrigsministeriet tage Forholdsregler, naar de opdage Tilstedeværelsen af Sygdommen, og de øvrige Bestemmelser ere jo aldeles nødvendige som Supplement til Bestemmelsen i § 1 af dette Lovforslag, idet de angive Fremgangsmaaden i det Tilfælde, at Hunden bliver fangen. Et æret Medlem (Drenbøll) havde en Betænkelse ved det Udtryk i § 1, 2det Punktum: „tilstødende Jurisdiktioner“, og jeg tilstaa, at jeg maa dele hans Mening, at der maaske kunde være valgt et Udtryk, der bedre fjernede Tvivl; men det kan jo tages under Overveelse til Sagens næste Behandling. De Bestemmelser, jeg ikke har omtalt, have, saa vidt jeg har bemærket, de Talere, der hidtil have havt Ordet, fundet hensigtsmæssige, og jeg tror saaledes at have berørt i det Mindste de væsentligste af de Punkter, der have været under Forhandling.

Rier: Jeg vil nødig trætte den ærede Forsamling; men jeg anser denne Materie for at være af overordentlig Vigtighed og kan derfor ikke tilbageholde et Par Bemærkninger. Det er saa forfærdelige Følger, denne Dyresygdom har for Mennesker, at det er Lovgivningens Pligt her

at møde med gode, klare, virksomme og hensigtsmæssige Bestemmelser. Jeg maa fastholde min Modstand imod, at der skal gives dette Alternativ: indelukkede eller lænkede, idet jeg tror, at det Første er utilstrækkeligt. Paa den anden Side vil jeg ikke kunne følge det ærede Medlem for 8de Kreds (C. N. Hansen) saa vidt, som han gif, og jeg tror, at hvad der er anført imod ham har en Del for sig; men noget videre end Loven udtrykker sig, tror jeg nok man kan gaa, og det ærede Medlem var vistnok ogsaa inde paa den rette Vej i saa Henseende. Jeg erindrer, at jeg har i sin Tid i et Paabud brugt det Udtryk, at Hunden „skal holdes bunden ved en Fernlænke til en fast Gjenstand paa Gierens Grund, saaledes at den ikke kan naae ind paa anden Mandes eller paa offentlig Grund“. Disse Udtryk, tror jeg, ere udtømmende; og da jeg havde udgivet dette Paabud, var jeg ogsaa fri for at se Hunde paa Gaden. Indelukning har efter min Overbevisning viist sig ganske utilstrækkelig. Ved at binde disse Mopper ved et Stoleben eller slige Gjenstand holder man dem ikke tilbage fra at tage sig en Motion, naar Døren bliver aabnet. — Naar den ærede Minister udtalte sig imod den yderligere Bestemmelse, som jeg har tilladt mig at tilføje, nemlig at Hunden skal kunne konfiskeres, skal jeg selvfølgelig indrømme, at det vil være en temmelig streng Bestemmelse; men jeg vil dog tillade mig gjentagende at fremhæve, at jeg tilføiede: i alt Fald naar vedkommende Hund er bleven befunden gjentagende Gange løsgaaende, og altsaa Gieren har viist en større Eiggylighed og Skjodesløshed, og jeg fastholder, at der maa gives særdeles strenge Bestemmelser, naar man vil have Menneskeliv beskyttede imod Bid af gale Hunde, hvis Følger jo ikke yttre sig som en anden Sygdom, der indfinder sig, og saa gjør Ende paa det, om jeg saa maa sige, men saaledes, at Sygdommen kan holde sig i Mennesket gennem Maaneder, og at et Menneske endog kan gaa i Pinsel halve Aar og vente paa, at Sygdommen skal bryde løs. Slige Følger af Smitte fra Dyr har man viist ikke ellers, i alt Fald ikke her i Landet, og derfor behøves der ogsaa strenge Bestemmelser. — Det var imidlertid væsentlig for, inden denne første Behandling sluttes, at gjentage mit Ønske om, at Lovforslaget maa blive sammenarbejdet med § 11 i Lov af 29de Decbr. 1857, at jeg begjærede Ordet. Jeg ønsker ingen bedre Prøve end den, som den ærede Minister slog paa, nemlig at disse Bestemmelser maa blive opstillede ved Siden af hverandre. Det er min Overbevisning, at naar de blive stillede sammen uforandrede i eet Lovforslag, vil det vise sig, at de paa ingen Maade ville kunne passe sammen. Jeg maa tillade mig at gjentage, at der bliver tre Bestemmelser med tre forskellige Forudsætninger. Den ene gjælder, naar der paa